

Önemli Olan Ahiret!

es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtüh!

Size gönüller dolusu, yerler gökler dolusu sevgiler, selamlar, hayır dilekleri ve dualar ederim. Allahu Teâlâ hazretleri cümlelizden razı olsun. İki cihanda aziz ve bahtiyar olun.

Bir arkadaşın evinde misafiriz. Ona; “Hadis kitabımızı besmeleyle aç, bir sayfayı bize göster!” dedim. O da bize bir sayfa açtı. Onun açtığı sayfadan başlayarak hadîs-i şerîfleri okuyacağım.

a. Asıl Hayır Ahiret Hayrı

Enes *radiyallahu anh'ten*; Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud, Tirmizî, Nesâî, *Sıhah-ı Sitte* sahiplerinin beş tanesi ve bir de İmam Ahmed b Hanbel ve rivayet etmişler. Peygamber *sal-lallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki;

اللَّهُمَّ لَا خَيْرَ إِلَّا خَيْرُ الْآخِرَةِ - وَفِي لَفْظٍ: لَا
عَيْشَ إِلَّا عَيْشُ الْآخِرَةِ - فَاعْفِرْ لِلْأَنْصَارِ
وَالْمُهَاجِرَةِ

*Allâhümme lâ hayra illâ hayrü'l-âhireh -
ve fî lafzin lâ 'ayşe illâ 'ayşü'l-âhireh - fa'ğfir
li'l-ensâri ve muhâcireh.*

*Sadaka Resûlullâh, fî mâ kâl ev kemâ
kâl.¹*

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

*Allâhümme. "Ey benim Allah'ım!" Lâ
hayra. "Hiçbir hayır yok." İllâ hayrü'l-âhireti.
"Ancak âhiretin hayrı var."*

Evet, dünyada da insan bazı hayırlara eri-
yor, nimetlere mazhar oluyor; ama dünya çok

¹ Buhârî, "Salât", 48, r. 428; Müslim, "Cihâd ve's-siyer", r. 129; Ebû Dâvud, "Salât", 12, r. 453; Tirmizî, "Menakıb", 56, r. 13955; Nesâî, "Mesâcid", 12, r. 702; Ahmed b. Hanbel, III, 169, r. 12722; Ahmed b. Hanbel, III, 210, r. 13191; Ahmed b. Hanbel, III, 278, r. 13955; İbn Hibbân, *Sahîh*, VI, 96-97, r. 2328; Hâkim, *el-Müstedrek*, IV, 131, r. 7123; Tayâlisî, *Müsned*, III, 558, r. 2198; Nesâî, *es-Sünenü'l-Kübrâ*, I, 389, r. 783; Nesâî, *es-Sünenü'l-Kübrâ*, VII, 375, r. 8260; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, VII, 18, r. 3913; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, VII, 193-194, r. 4180; Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, II, 614-615, r. 4295; Begavî, *Şerhu's-sünne*, XIII, 367; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ*, III, 83.

kısa... Âhiret sonsuz olunca, sonsuzun yanında asırlar bile kısa kalır. Çok kısa küçük hayırcıklar, az bir şey. Asıl hayır, âhiret hayrı...

“Dünyada insan bazı hayırlara erse de âhirette hayra ermese mahvoldu.” demektir.

Kâfirler böyle olacak. Firavunlar, Nemrutlar, kâfirler, müşrikler, münafıklar, zalimler, fasıklar böyle olacak. Dünyada biraz telezzüz etmeleri, biraz tena’um eylemeleri, nimetlere dalmaları, zevkleri tatmaları mühim değil, önemli değil... Asıl önemli olan âhiretin hayrı, âhiretin rahatı, âhiretin saadeti.

Başka bir rivayette de;

Lâ ‘ayşe illâ ‘ayşü’l-âhireh. “Hiç bir güzel yaşam yok, ancak âhiretin güzel yaşamı var. Önemli olan âhiretin güzel yaşamı.” diye rivayet olunmuş.

Demek ki biz de bu gerçeği aklımızın en yüksek yerinde, en belirgin yerinde, en unutulmayacak şekilde muhafaza etmeliyiz. Hayır, âhiretin hayrıdır.

Lâ hayra illâ hayrü’l-âhireh. “Hiç bir hayır yoktur, ancak âhiretin hayrı vardır. Önemli olan âhiretin hayrıdır.”

Bu ne demek?

Dünyadaki küçük menfaatler, faydalar, zevkler hiç mesabesindedir. Mü'min ona aldanmaz, takılmaz, kapılmaz, şaşırılmaz. Onlara kapılıp da âhiretini mahvetmez, berbat eylemez. Âhiretini kazanmaya çalışır.

Peygamber Efendimiz öyle söylüyor, öyle buyuruyor; doğrudur. Çünkü ömürler rüzgar gibi geçiveriyor, bir göz yumup açıncaya kadar geçiveriyor. Evet, altmış yıl, yetmiş yıl, seksen yıl yaşıyoruz. Bir kısmı çocukluk, bir kısmı ihtiyarlık, bir kısmı gece uykusu, bir kısmı da gündüz koşuşturma, telaş... O günlerin içinde de bir kısmı sevinçli, bir kısmı üzüntülü, heyecanlı, dertli, gamlı, kederli, ağlamalı, sızlamalı...

Ne olacak, kıymeti yok!

Mühim olan hireti kazanmak. Biz mü'minler, biz müslümanlar.

وَالْبَعْثُ بَعْدَ الْمَوْتِ حَقٌّ وَالْجَنَّةُ حَقٌّ وَالنَّارُ

حَقٌّ

Ve'l-ba'sü ba'del-mevti hakkun, ve'l-cennetü hakkun ve'n-nâru hakkun.

Âhirette öldükten sonra dirilmek var, cennet var, cehennem var. Cenneti kazananlara, cennete girenlere ne mutlu! Cenneti kaybedenlere, cehenneme düşenlere ne yazık! Vah, yazıklar olsun, çok korkunç bir felaket!

Onun için bunu hiç unutmayalım! Âhretin hayrını kazanmak için ne yapmamız gerekiyorsa onları yapalım.

“Ne yapacağız, kısaca söyle hocam, hatırımda kalsın! Ben uzun sözleri hatırımda tutamıyorum.” dersiniz; “İbadetleri yapacaksınız, bir; günahlardan kaçacaksınız, iki; ahlâkınızı güzelleştireceksiniz, üç.”

Çünkü Allah ibadetleri yapanları sever, çok çok mükâfâtlar verir. Namaz kılan, oruç tutan, zekât veren, hacca giden, sadaka veren, hayır yapan kimsenin, azına çok mükâfâtlar vererek çok memnun ediyor, çok taltif ediyor, çok büyük mükâfâtlar bahşediyor.

Bu tamam, ibadetleri yapınca sever. İbadet ve taat.

“Taata” ne demek?

“İtaata” demek.

Allah'ın buyruğunu kabul edip yapmak. Bu bir; bunu yapınca sever.

Günahlardan kaçanı da sever. Günahlardan kaçınmaya takvâ deniliyor, *vera'* deniliyor. Dünyanın aldatıcı zevklerine kapılmamaya, dünyaya aldırmamaya da *zühd* deniliyor.

Mesela Hocamız'ın adı "Mehmed Zâhid" yani "Muhammed Zâhid." "Dünyanın önemsizliğini anlayıp önem vermeyen, asıl âhirete yönelen" demek.

Hocamız'ın isminden de size bir işaret olsun; ne yapmanız gerektiğine dikkat edin!

İbadetleri yapanı Allah sever; ibadet yaparak sevgisini kazanmaya çalışacağız. Günahlardan, haramlardan uzak olanı Allah sever; haramlardan, günahlardan kaçıp yine sevgisini kazanmaya çalışacağız. Güzel huyluları Allah sever; huylarımızı güzelleştirip yine Allah'ın sevgisini, rızasını kazanmaya çalışacağız. Kötü huyluları sevmez ve onları cezalandırır; onlardan uzak duracağız.

Kolay:

İbadetleri yapmak, günahlardan kaçmak, ahlâkı güzelleştirmek.

Bizim yolumuzun esasları bunlar. Üç ana esas; herkesin hatırında kalır.

İbadetlerini yap; namazlarına, cumalarına, oruçlarına, haccına, umrene, zekâtına, zekâtına, zekâtına çok dikkat et! Çünkü insanın ihlâsı, sıdk u sadâkati mâlî fedakârlıkla anlaşılıyor.

Terle kazandığın, zahmetle kazandığın paranın bir kısmını Allah yoluna verebileceksin. Otuz dokuz kısmı sende kalacak, bir kısmını vereceksin. Yine büyük çoğunluğu sende kalacak. Ama fukarayı unutmayacaksın, zayıfları, mazlumları unutmayacaksın!

Zalimlerin karşısında olacaksın, mazlumların yanında olacaksın, fakirlerin yanında olacaksın! Yoksulları, mahrumları seveceksin, onları ziyaret edeceksin. Onlarla beraber gözyaşı dökceksin, yardımcı olacaksın. Destek vereceksin, yiyecek vereceksin, giyecek vereceksin, çocuğunu okutacaksın vesaire...

Müslümanlık lafla değil. Sen burada izzet, devlet ve nimet içinde yaşayıp karnının tokluğundan, “Ah, vah, yandım, eyvah!” bilmem ne diye sızlanırken, öbür tarafta içecek suyu bulamayan insanlar var. Köyünde içecek suyu yok veyahut Afrika’yı vesaireyi düşünürsek, yağmur düşmeyen çöl mıntıkları var. Orta Asya’da öyle yerler var. Uçsuz bucaksız çöllere var.

Medeniyet bunların çaresini buluyor. Aşağıya sondaj vuruyor, aşağılardan su çıkarıyor. İsterse çöllerde şehirler kuruyor. Parayı dayadığın zaman oluyor.

Bunu Avustralya’da da görüyoruz; istedikleri yerlere çok güzel şehirler kuruyorlar. Sıcak var. Sıcaklığın da çaresi bulunuyor. Alet edevatı takıyorsun, püfür püfür esiyor, içeride serin bir hayat yaşıyorsun. Su getiriyor, serinlik getiriyor. Dışarıyı kasıp kavurucu bile olsa orada iş varsa fayda varsa medeniyet orayı ihyâ edebiliyor.

Demek ki parayı dayayınca her şey olabiliyormuş, demek ki zekât çok önemliymiş.

Buradan o anlaşılıyor, yani para önemli, zekât önemli.

Evet, para önemli, ama biz paraya tapmıyoruz. Paranın bir önemli vasıta olduğunu biliyoruz. Âhiretimizi kazanmak için paramızı Allah yoluna sarf edeceğiz. İbadetleri yapacağız.

Günahlardan da kaçınmak çok önemli! Çünkü günahların hepsi tatlı olduğundan, zevkli olduğundan insan o günahları yapıyor. O zevke dayanamıyor, nefsini yenemiyor, nefsi o tarafa akıyor, kayıyor; derken işte o günahı yapıyor. Afyon içiyor, esrar çekiyor, içki içiyor, hırsızlığı yapıyor, “Dayanamadım, çaldım!” diyor.

Kumar oynuyor kazanmak hırsıyla; “Ay ne heyecanlı, bilmem ne...” derken, “Eyvah kaybettim, eyvah şimdi eve ne götüreceğim?” demeye başlıyor.

Bunların hepsinin macerası belli olduğundan, İslâm yasaklamış. İçki yasak, kumar yasak, esrar yasak, akli giderici her türlü duman da olsa sıvı da olsa katı da olsa her çeşit âlet edevat, madde yasak. Meşrubat şeklinde de olsa duman şeklinde de olsa fark etmiyor.

Demek ki günahlardan da kaçınmak çok önemli. İyi insan olmak için, faziletli insan olmak için, faydalı insan olmak için, güzel işler yapmak için, günahlardan da kaçınacağız.

Üçüncüsü, ahlâkın güzelliği.

Biliyorsunuz ahlâk, toplum olayıdır. Kişinin de kendi kendine karşı ahlâkî sorumlulukları vardır ama özellikle başka insanlarla münasebette ahlâk çok büyük rol oynuyor.

Ahlâk dediğimiz şey, toplum olayıdır.

Tabi ahlâk ikiye ayrılıyor:

İyi ahlâk, kötü ahlâk.

Herkesin ahlâkı var. Ama ahlâkı iyi mi kötü mü?

Mühim olan ahlâkın iyi olması.

“Falanca adam çok kötü ahlâklıdır, çok kötü huyludur.” diyoruz.

Herkesin bir ahlâkı var ama iyisi önemli. İyi ahlâklı olacak.

“E hocam, iyi huylar hangileridir?”

Tamam, çok güzel bir soru. İyi huylar hangileri, kötü huylar hangileri; bunları güzelce

ezberleyeceksin, öğreneceksin, uygulayacaksın ve çoluk çocuğuna da öğreteceksin. Güzel huyu çocuğuna öğretmek için üzerinde duracaksın; kötü huydan kurtarmak için üzerinde duracaksın. Takip edeceksin, çalışacaksın, uğraşacaksın, onaracaksın.

Araba her gün bakım istiyor, bakılmazsa gitmiyor. Ev her zaman bakım istiyor, akıyor, kokuyor, bozuluyor, takılıyor derken tamirci getiriyorsun vesaire. Çocuklar da öyle, kendimiz de öyle.

Hatta insanın imanı bile öyle, günahlardan dolayı zaman zaman yıpranıyor, gevşiyor. O imanı dahi tazelemek lazım. Günde yüz defa *Estağfirullah*, yüz defa *Lâ ilâhe illallah*, çok çok *Allah, Allah, Allah* demek; çok çok salât u selâm getirmek, Kur'ân-ı Kerîm okumak lazım!

Okumasını bilmiyorsa *Kul huvallâhu ehad'*ı yüz defa okusun. Çünkü bir *Kul huvallâh* üçte bir Kur'an okumak kadar sevap. Bunların hepsi büyüklerimiz, mürşid-i kâmillerimizin, şeyhlerimizin bize tavsiyeleri ve hepsi Kur'ân-ı Kerîm'e dayalı, hadîs-i şerîflere dayalı tavsiyeler.

İşte böyle; bunları yapacağız.

Nereden açıldı?

Peygamber Efendimiz'in duasından.

“Asıl hayır, âhiret hayrıdır.” diyor.

b. Hendek Savaşı

Bu, cümlenin birinci kısmı.

İkinci kısmında da ne demiş?

Fa'ğfir li'l-ensâri ve'l-muhâcireh. “En-sar'a da mağfiret eyle, muhacirlere de mağfiret eyle.”

Bak hem de müsecca' bir ifadeyle dua eylemiş. Şiir gibi; sözleri akıcı ve sonu sanatlı, ses benzerliği var:

اللَّهُمَّ لَا خَيْرَ إِلَّا خَيْرُ الْآخِرَةِ
فَاغْفِرْ لِلْأَنْصَارِ وَالْمُهَاجِرَةِ

Allâhümme lâ hayra illâ hayru'l-âhireti.

Fa'ğfir li'l-ensâri ve'l-muhâcireti.

Şiir gibi, beyit gibi...

Ne demek?

Ensar; “Peygamber Efendimiz'e, kendilerine gelen müslüman kardeşlerine yardımcı

olup onları bağırlarına basıp misafir edip koruyup kollayan böylece İslâm'ın tutunmasını ve düşmanlarına karşı güçlenmesini sağlayan insanlar, Medine'nin ahâlisi.”

Peki ötekilere, Mekke'den veya başka yerlerden müşriklerin zulmünden kaçıp o emniyetli Medine'ye gelen kimselere ne deniliyor?

“Muhâcir” deniliyor. “Muhacir”in çoğulu “muhâcirîn” olur. Buna; *cem-i müzekker-i sâlim* deniliyor, “muhâcirler” demek.

Burada Peygamber Efendimiz bir başka çoğulunu kullanmış: *Muhâcireh*. Sonuna kapalı *te* getirerek, *ensar*'ın karşılığında, onun yanında mütenâzır olarak; *el-muhâcireh*.

“Ensar'a ve muhacirlere yardım et!” diye böyle çoğul olarak kullanmış; bu şekil de var.

Bu sahih bir hadîs-i şerîf. Buharî'de, Müslim'de, Ebû Dâvud'da, Tirmizî'de, Neseî'de var. Enes *radıyallahu anh*'ten rivayet edilmiş.

Hendek Savaşı hazırlıkları sırasında bu duayı buyurmuş.

O günlerde çok telaşlı idiler. Kureyş, büyük bir orduyla Medine'yi mahvetmeye geliyor. Bedir'de çarpıştılar ama müşrikler bu sefer kuvvetli bir orduyla geliyor. İyice toparlanmışlar, kabilelerden de yardım almışlar, Medine'yi mahvetmek için geliyorlar, Müslümanlığın kökünü kazımak için geliyorlar. Güçleri yeterse Peygamber Efendimiz'i, muhacirleri ve Ensar'ı tepelemek niyetiyle geliyorlar.

Ne yapmak lazım?

Sayı az, güç az, imkân az, savaş âlet ve edevatı az.

Ne yapmak lazım?

Selmânü'l-Fârisî *radiyallahu anh;*

“Biz İran'da, düşmanlarla mücadelede savunma savaşı yaparken hendek kazardık. Haydi hendek kazalım!” diyor.

Coğrafî bakımdan Medine'nin etrafı nasıl?

Medine ovada; ama etrafı, ovanın üstü, volkanik oluşumlarla dolu. Öyle dolu ki yani kalorifer cürufalarını düşünün, eğri büğrü. Onların büyük çapta olanlarını düşünün, diz boyu yığılmış olduğunu düşünün ve oynak olmayıp

yerinde sabit olduğunu düşünün. Medine'nin etrafı böyle.

Bunlara *harre* diyorlar. *Harre-i Şarkıyye*, *Harre-i Garbiyye* diye isim vermişler.

Bunlar nasıl oluşmuş?

Benim görüşüme göre petrol toprağın üstüne, kumların üstüne akmış. Ondan sonra cayır cayır, cayır cayır yanmış. Yandıktan sonra kalıntılar kalorifer cürufu gibi; ama derin derin çukurlarıyla, sivri sivri uçlarıyla böylece kalmış. Üstünden geçmek mümkün değil. Çünkü ayakları parçalar. Yani yürüyemezsin, basacak yer bulamazsın. Deve de geçemez, at da geçemez, insan da geçemez. Her tarafı çevrili.

Şimdi bu yirminci yüzyılda, 21. yüzyılda, son zamanlarda âletler gelişince, insanlar bunları ne yapıyorlar?

Greyderi; kazıyıcı, sürükleyici iş makinelerini getiriyorlar, kazıyorlar. Altından ince kum çıkıyor. Dibe doğru köklü değil. Oradan ben diyorum ki yer olaylarından, yerin yarıklarından ağır petrol sıvıları çıkmış, toprağın üstüne yayılmış, yanmış. Yandıktan sonra da o

kalıntılar öyle kalmış. Bu toprağın üstüne, kumun üstüne yayıldığı için şöyle bir metre kazdın mı aşağısı yine kum çıkıyor. Bunu birçok yerde görüyoruz. Ben arkadaşlarıma da gösterdim.

İslâm tarihi kitaplarında okumuştum. İlk okuduğum zaman bana efsane gibi gelmişti, masal gibi gelmişti. Sonradan aklım başıma geldi.

Mesela diyor ki; “Hicri 652 yılında...”

Tabi ben bu sözü şimdi “Misal olsun.” diye söylüyorum, belki o yılda değil de başka yılda; ama bir tarihte mesela; “Hicaz tarafında büyük bir ateş zuhur etti. Bir hafta, on beş gün yanmaya devam etti. Ahali, kıyamet kopuyor sandı. Hep dualar eylediler.” diye tarih kitabı senesiyle yazıyor. İslâm tarihçileri, yıl yıl yazan tarihçiler yılıyla, senesiyle; “Hicaz tarafında böyle bir ateş zuhur etti.” diye yazıyorlar.

Malum kıyamet alâmetlerinden birisi de hicaz tarafından ateş zuhur edecek, insanları bir tarafa doğru sürükleyecek. O zaman, kıyamet kopacak sanmışlar.

Demek ki kıyamet kopar gibi alevler dışarılarına çıkmış. İşte o yanıkların izleri bence. Medine'nin etrafı bu malzemeyle dolu olduğundan, oralardan birilerinin gelmesi mümkün değil. Bin bir meşakkatle birisi düşe kalka gelmeye çalışsa onu da haklarlar, ordu gelemez.

Yalnız bir yolamağı var. O yolamağın ağzı da şimdi "Yedi Mescitler" denilen kısımda. Orayı da hendekle kapatırlarsa o zaman düşman rahat bir şekilde gelemez. Harrelerden gelemez, dağlardan da gelemez. Çünkü yokuşu tırmanacak, yukarıyı geçecek, aşağı inecek. Dağlık kısmı, tepeleri de aşamaz. Oralarda savunma, geleni püskürtme kolay. Aşağıda hendek kazmak lazım.

Tabii bu hususta pek çok hadîs-i şerîfler var, çok ibretli. Bu akşam veya yarın lütfen açın Hendek Harbini, İslâm tarihi kitaplarından okuyun. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun, Asım Köksal Hocaefendi, hem mâneviyatı olan, tasavvufî yönü olan, hem ilmi olan, tanıdığımız, muhterem, mübarek insandı. Tasavvufî vazifesi de vardı. *İslâm Tarihi* diye ne güzel kitap yazdı. Yeni yeni baskıları

da çıktı. Muhakkak kütüphanenizde vardır. Hendek Harbi'ni bir okuyun.

Hendek Harbi'nde en önemli, dikkati çeken şeylerden birisi, size hatırlatmak istediğim, benim de çok etkilendiğim şeylerden birisi;

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz ashabıyla hendeği kazarken taşlar çıkıyor, ashâb-ı kirâm o zamanki imkanlarla, o taşları kıramıyorlar. Peygamber Efendimiz eline kırma aletini, -kazmayı diyelim- alıyor, taşa vuruyor.

Bir vurduğu zaman, bir kıvılcım çıkıyor. Bir daha vuruyor, bir daha kıvılcım çıkıyor. Bir daha vuruyor, bir daha kıvılcım çıkıyor ve Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Bu kıvılcımda Sâsânî İmparatorluğu'nun, Mecûsîlerin devletinin, Bizans imparatorluğunun, Bizans arazilerinin; Doğu tarafının, Batı tarafının, Kuzey tarafının müslümanların eline geçtiğini gördüm.” diyor.

Hatta bu sözü söylediği kesin ki müşrikler şöyle diyorlar:

“Şuna bak, neredeyse helâkleri yakın, ölecekler. Kureyş ordusu geldiği zaman bunların hepsini kesecek. Hâlâ başlarındaki zât - yani Peygamber Efendimiz’i kast ediyorlar- ‘Siz ileride şu zaferleri kazanacaksınız, koca koca devletleri yıkacaksınız, dev imparatorlukları devireceksiniz!’ diyor. Ne saçma!” diye düşünüyorlar.

Ama şimdi biz biliyoruz ki saçma değil, peygamberce söylenmiş sözler, Allahu Teâlâ hazretlerinin vaadi. O en ümitsiz anda; artık var olma, yok olma meselesi olan bir zamanda bunu söylemesi de hak peygamber olduğunun belgelerinden, bin bir türlü belgesinden bir tanesi...

O zaman ashab-ı kirâm çok sıkıntı çekmişler. Açlık, sıcaklık, yorgunluk. Hendek kazmak kolay değil. İşte o zaman Peygamber Efendimiz böyle dua eylemiş:

“Hayır ancak âhîret hayrıdır. Bu dünya meşakkatli, sıkıntılı, düşmanla çarpışmalı, uğraşmalı, korkulu, endişeli geçiyor. Asıl önemli olan âhîret. Yâ Rabbi! Ensârı ve muhacirleri mağfiret eyle, kusurları varsa affeyle.”

Tabi her insan kusurlu olabilir, büyük küçük. “Affeyle, yardım eyle.” demek istiyor; böyle dua etmiş.

Biliyorsunuz müşrikler geldiler geldiler, hendekle karşılaşınca, Medine’ye giremediler. Öbür tarafları korumak kolay. Buraya da İslâm ordusu dikildi ve Hendek Savaşı sonunda, yani müslümanların korunmasıyla, Kureyşlilerin perişan bir vaziyette geri dönmesiyle bitti. Bir de rüzgâr çıktı, perişan etti.

İşte o zaman söylenmiş bir dua, ama biz bundan ne dersler çıkaracağız?

Hayrın âhîret hayrı olduğunu öğreneceğiz, âhîret hayrını kazanmaya çalışacağız. Bir de dünyada meşakkatler çekileceğini öğreneceğiz.

Allah’ın en sevgili kulları Peygamber Efendimiz ve ashâbı, Asr-ı Saadet müslümanları ne sıkıntılar çektiler. Sen nesin? Ben neyim?

Bizler yirminci, yirmi birinci yüzyılın insanlarıyız. Ne kadar asır sonra gelmiş insanlarız. Elbette Allahu Teâlâ hazretleri en büyük mükâfâtları ashaba ve Peygamber Efendimiz’e

verecekken, dünyada onlar bu kadar sıkıntı çekmişler.

Elbette bizler de sıkıntı çekeceğiz. Bunlar imtihan. Müslümanlığa bağlılığımızın kuvvetini ve samimiyetini, sağlamlığımızı anlamak için, ispat etmek için, denemek için, imtihan etmek için, Allah bu sıkıntıları getiriyor ki; “Bakalım benim mü’min kullarım sıkıntıların karşısında da imanlarına sımsıkı sarılıp iyi müslüman olarak yaşayacaklar mı?”

Müslümana böyle çeşitli sıkıntılar, imtihanlar gelir gelir gelir gelir... Mühim değil. Sabredeceğiz, mükâfât alacağız. Ama sabrın sonunda da Allah zafer, saadet ve selamet veriyor.

Misal, işte İslâm tarihi, işte müslümanların ilk devirleri, ondan sonraki devirleri, bütün cihana hakim olmaları. Evet, ne zaman insanlar Allah’a yardım ederse yani Allah’ın dinine yardım ederse... Allah yardımdan müstağnî ama lütfen ve keremen ve latife olarak Cenâb-ı Hak öyle buyuruyor:

إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ

*İn tansuru'llâhe yensurküm ve yüsebbit akdâmeküm.*² “Siz Allah’a yardım ederseniz, Allah da size yardım eder.”

Halbuki Allah’ın yardıma ihtiyacı yok; biz kullarına latife eyliyor. “Allah’ın dinine yardım ederseniz o zaman mükâfâtlara erersiniz.” demek açıkçası.

Onun için Allah’ın dininin yardıma ihtiyacı var. Allah’ın yardıma ihtiyacı yok, müslümanların yardıma ihtiyacı var. Mâlî yardıma ihtiyacı var, iktisadî yardıma ihtiyacı var, askerî yardıma ihtiyacı var, siyasî desteğe ihtiyacı var, ilim irfan öğrenmeye, tâlim ve terbiyeye ihtiyacı var... Her şeye ihtiyacı var. Hepimizin çalışması lazım!

Fransa’da iki doktor müslüman olmuş. Lion’a gitmiştik.

“Hocam, burada iki Fransız kökenli, Fransız müslüman var.” dediler.

“Şu mübareklerle tanışalım.” dedim.

² 47/Muhammed, 7

Avrupalı, kökeni Fransız, hıristiyanken dönmüş, müslüman olmuş.

“Tanışalım!” dedim.

“Burada yok.” dediler.

“Nereye gitmişler?”

“Afgan Savaşı’na gittiler. Bunlar tatil oldu mu yıllık izinleri oldu mu hastaneden izin alırlar, karıkoca Afganistan’a giderler. Tatilleri boyunca Afganistan’da çalışırlar.” dediler.

Gözlerim yaşardı, o kardeşlerimizin şuuruna hayran kaldım. Hem de gitmeden önce ilaç fabrikalarını dolaşıyorlarmış, hayır hasenât olarak ilaçları topluyorlarmış. Pamuklar, sargı bezleri, antibiyotikler, iğneler, haplar... Neyse, onları da yanlarında beraber alıp Afganistan’a gidip, Ruslar’a karşı çarpışan mücahitlerin arkasında, cephenin arkasında, yaralılara yardımcı oluyorlarmış.

Acaba Türkiye’de kaç tane kardeşimizin aklına geldi de böyle Afganistan’a gitti de yardımcı oldu?

İşte şuur, işte ihlâs olunca böyle oluyor.

c. Peygamber SAS'ın Hz. Ali'ye Duası

Gelelim ikinci hadîs-i şerîfe, kardeşimizin açtığı sayfadan başka bir hadîs-i şerîfe. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki;

اللَّهُمَّ أَعِنُّهُ وَأَعِنِّ بِهِ، وَارْحَمُهُ وَارْحَمِ بِهِ،
وَانصُرْهُ وَاَنْصُرْ بِهِ. اللَّهُمَّ وَالٍ مَنْ وَالَاهُ، وَعَادٍ
مَنْ عَادَاهُ. يَعْينِي عَلِيًّا

*Allâhümme einhü ve ein bihî ve'rhamhü ve'rham bihî ve'nsurhü ve'nsur bihî. Alâhümme vâli men vâlâhü ve âdi men âdâhü, ya'nî Aliyyen.*³

Abdullah b. Abbas *radiyallahu anh'ten* Taberânî'nin rivayet ettiği bir hadîs-i şerîf.

Allâhümme. “Ey benim Allah'ım, Rabbim, Mevlâm! *Einhü.* “Ona yardım eyle.” *Ve ein bihî.* “Ve onunla yardım sağla.”

Kime?

Müslümanlara, İslâm'a.

³ Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebir*, XII, 122, r. 12653; Deylemî, *el-Firdevs*, I, 499, r. 2037; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, XI, 610, r. 32954.

Ona, kendisine bizzat yardımcı ol; hem de onun vasıtasıyla İslâm'a yardım eyle.

Ve'rhamhü. “Ona rahmetinle, merhame-
tinle muamele eyle.” *Ve'rham bihî.* “Ve onun
vasıtasıyla İslâm'a ve müslümanlara rahmeyle,
merhamet eyle.” *Ve'nsurhü.* “Ve ona yardım
eyle.” *Ve'nsur bihî.* “Ve onun vasıtasıyla,
onun çalışmalarıyla İslâm'a ve müslümanlara
yardım eyle, nusret ver yâ Rabbi!” *Allâhümme
vâli men vâlâhü.* “Yâ Rabbi! Onu sevenleri sen
de sev.” *Ve âdi men âdâhü.* “Onunla adavet
edenlere, düşmanlık edenlere de sen düşman-
lık eyle yâ Rabbi!” diye böylece tatlı tatlı mü-
barek ağzıyla, fem-i saâdetiyle Peygamber
Efendimiz dua etmiş.

Kime?

Hz. Ali *radıyallahu anh* Efendimiz *kerre-
mallâhu vecheh* hazretlerine.

Biliyorsunuz Hz. Ali, Peygamber *sallal-
lahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in amcasının
oğlu; ama amcası çok çocuklu olduğundan ve
çok çocuğa bakmanın sıkıntısını çekmekte ol-
duğundan, öbür akrabalarıyla konuşmuşlar;

“Şu amcamızın çocuklarını bölüşelim, bazıları birimiz, bazıları ötekisi alsın. Yükünü hafifletelim.” demişler.

Peygamber Efendimiz de Hz. Ali’yi çocukken kendi ailesine almış. Kendi çatısına, evine almış, evladı gibi büyütmüş. Yeğeni, amcası Ebû Tâlib’in oğlu, ama Peygamber Efendimiz oğlu gibi büyütmüş.

Peygamber Efendimiz’in yanında çocuk olarak yetişmek ne büyük şeref! Hem de çocuklar kategorisinde, sınıfında ilk müslüman olan kim?

Hz. Ali.

Kadınlardan ilk müslüman olan?

Hz. Hatice.

Erkeklerden ilk müslüman olan?

Ebûbekr-i Sıddîk. *Rıdvanullâhi aleyhim ecmaîn.*

Hz. Ali Efendimiz ilk müslüman olanlardan. Peygamber Efendimiz’in evladı gibi evinde büyüttüğü kimse. Şereflere bakın! Sıra sıra şerefleri sıralayalım.

Ondan sonra kızı Fâtıma ile evlendiriyor, bir de damadı ediyor. Fâtıma cennetlik hatunların hası, en kıymetlisi. Mübarek Peygamberimiz'in mübarek kızı, Fâtıma Anamız *radiyallahu anhâ* Fâtımatü'z-Zehrâ *radiyallahu anhâ*. Onunla evlendiriyor.

Oldu mu bir kat daha yakınlık?

Sonra bir keresinde, Peygamber Efendimiz sefere gidiyordu. Hz. Ali Efendimiz'i Medine'de vekil bıraktı.

“Medine'yi sen idare et. Biz yolculuğa çıkıyoruz.” diye.

Hz. Ali Efendimiz de kahramanlığından;

“Ya Resûlallah! Beni kadınlarla, çocuklarla mı bırakıyorsun? Ben savaşa gitmek istiyorum!” dedi.

Çünkü cesur, kahraman, bahadır, yürekli, Allah'ın aslanı.

Efendimiz dedi ki:

“Bana göre Hz. Musa'nın yanında Harun gibi olmayı istemez misin?”

Ne demek istiyor?

Musa *aleyhiselam*, Tur Dağı'na giderken Harun *aleyhisselam*'ı kavminin başında bıraktı.

“Ben şimdi bir yere giderken; Musa *aleyhisselam*'ın Harun *aleyhisselam*'ı, bıraktığı gibi, seni bırakıyorum. Yalnız benden sonra peygamber yok!” dedi.

“Bu sözü söylüyorum ancak birileri bu benzetmeden; ‘Sen de peygambersin!’ diye bir mâna çıkarmasın!” diye bunu da açıkladı.

“Benden sonra bir peygamber yok, ama Musa'nın yanında Harun *aleyhisselam* neyse sen de benim yanımda öylesin!” dedi mi oh bu da çok büyük bir iltifat, iltifatların en büyüğü! Ne kadar güzel!

Ama buradan bir ders çıkaracağız:

Kimse Peygamberlik iddiasıyla ortaya çıkıp da âhiretini mahvetmesin. Peygamber Efendimiz'den sonra peygamber yok, âhir zaman peygamberi, hâtemü'l-enbiyâ, hâtemü'r-resûl, hâtemü'n-nebiyyîn; yani Peygamber Efendimiz öldükten sonra, peygamber olmadığı kesin.

Şimdi bazı iddialar duyuyoruz da herhalde ruhen hasta bazı kimseler veyahut daha başka şekillerde, kendisini peygamber sanıyor.

Öyle şey yok!

Gözüne bir şey görünen, kendisini bir şey sanıyor. Halbuki Yunus Emre'nin sözü, ilâhîsi çok hoşuma gidiyor:

Er yarın Hak divanında belli olur.

Sen burada istediğin kadar böbürlen, hindi gibi kabar, yüksekten at, tut; kıymeti yok! Er yarın Hak divanında belli olur! Bakalım orada Allah sana ne muamele edecek; mükâfât mı verecek, cezaya mı çarptıracak? Kahrına gazabına mı uğratacak, lütfuna rahmetine mi erdirecek? Mühim olan o!

Burada öyle atıp tutmanın kıymeti yok. Hz. Ali Efendimiz başka hatırımıza gelebilen faziletlerinden bir iki tane daha söyleyelim:

Demek ki “Harun *aleyhisselam* gibisin.” diye böyle pâye verdi.

Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere'ye gelince, bizim için ibret alınacak güzel bir şey yaptı. Mekke'nin muhacirlerinden birisiyle, Medine'nin ensarından birisini, iki iki

kardeş etti. Bir ensar, bir muhacirle; bir ensar bir muhacirle. Böyle böyle kardeş oldular, oldular. Hepsi kardeş oldular, oldular, el ele tutuştular. Sayı tekmiş demek ki Hz. Ali Efendimiz kaldı. Biraz da mahzun oldu, yutkundu, duygulandı.

Peygamber Efendimiz dedi ki;

“Sen de benim kardeşim ol!”

O muâhât meselesinde Peygamber Efendimiz’in kardeşliğine de nâil oldu. O da bir büyük fazilet.

Hz. Ali Efendimiz’i sevenler boşuna sevmiyorlar, ama seven sevdiğine itaat eder. Aynen Hz. Ali gibi olmak lazım. Namazlı, niyazlı, Kur’an’lı, imanlı, mücahit, Allah yolunda, Allah’ın rızasını kazanacak şekilde olmak lazım!

İslâm ordusu Hayber’e geldi. Ordu, Hayber kalesine saldıracak, bir başkan lazım! Ordunun başına, emir verici bir emir lazım! Komutan kelimesi de pek hoş bir kelime değil, melez bir kelime. Fransızca *commend* kelimesinden, *commendan*, “emreden” demek.

Oradan uydurmuşlar, solucanı keser gibi kelimenin yarısını kesmişler. Solucan kesildiği

zaman, kesilen yarısı büyümüş, eksiğini tamamlarmış; iki solucan olurmuş. Commenden kelimesini Fransızca'dan alıyorlar, bozuyorlar, komutan yapıyorlar. *Bulletin* kelimesini alıyorlar, “bülten” yapıyorlar.

Batı kelimesini alıyor, hafif bir makyaj, rötuaj, yüzünü boyama; ondan sonra Türkçe oluyor.

Öyle olmaz!

Türkçe'de *kom-mak*, *komut-mak* diye bir kelime yok, komutan sözü melez bir söz, doğru söz değil. Erbabı düşünsün, doğrusunu bulmaya çalışsın, ama tarih boyunca bizim kullandığımız kelimeler var.

Mesela subaşı.

Sü, “asker” demek; subaşı, “komutan” demek...

“Binbaşı” diyoruz. “Albay” diyoruz, “alayın bayı, başkanı.” Aslında “albey” demek lazım. Bay, Farsça “zengin” demek. Bey, Türkçe “asil, soylu kimse” demek.

O kelimeyi de ortaya atan, pek güzel atmamış. Atması biraz isabetsiz atma olmuş.

Ama işte “subaşı” var, “serasker” var, çok güzel. Serasker, “askerin başı.” Bir de böyle tarihten şanlı şerefli, ihtişamlı görünen bir kelime. Bu da Arapça ve Farsça’dan oluşma bir kelime, ama tarihimizde var, asırlarca kullanmışız. “Serasker” olabilir.

Emir kelimesi var. Türkçe’de emirin karşılığı, “buyurmak” demek. Desek desek, “buyuran” olur, “buyurucu” olabilir. Ama öyle denmemiş, “komutan” denmiş. Bu da dil bakımından arada bizim tenkidimiz, düzeltme çalışmamız olsun.

Ben Türkçemizi de seviyorum. Yabancı kelimeleri, hele soysuz köksüz yabancı kelimeleri atmak istiyorum, hoşuma gitmiyor. Millet bunun farkında değil. Biz bu hususta biraz da onları uyarmak istiyoruz.

Burada arkadaşlarıma ben şaka yapıyorum, biraz yabancı kelime kullandılar mı cezayı basıyorum: “On dolar ceza yedin!” filan diyorum, anlıyorlar. Para aldığım filan yok, ama ben böyle cezayı basınca düzeltiyorlar, Türkçesini buluyorlar.

Hız. Ali Efendimiz’in meziyetlerini anlatırken, böyle Türkçe’den bir fasıl açtık, parantez

içinde, cümle-i mu'tarıza içinde bunları söyledik.

Hayber'e hücum edecek ordunun başına "subaşı" lazım, "emir" lazım, "buyuran, buyurucu" lazım, "yönetici" lazım!

Peygamber Efendimiz diyor ki;

"Yarın bu askerin başına bir emir tayin edeceğim, sancağı onun eline vereceğim. Öyle bir kimseye vereceğim ki o Allah'ı sever, Allah da o vereceğim kişiyi sever!"

Allahu ekber!

Şu sözün güzelliğine bak! Peygamber Efendimiz ordunun başına Allah'ın sevdiği, Allah'ı seven, Allah âşıklısı, âşık-ı sâdık bir kahraman tayin edecek.

Herkes geceleyin heyecan içinde yatıyor.

Hız. Ömer, "Uykum kaçtı. Hiç bir şeyi bu kadar istememiştim. Yarın Resulullah ordunun başına beni geçirse, sancağı bana verse diye" diyor.

"Resûlullah yarın ordunun başına beni geçirse, sancağı bana verse diye düşündüm; hiçbir şeyi bu kadar istememiştim." diyor.

Peygamber Efendimiz sabahleyin kalabalığa döndü, şöyle bakındı. Herkes “Beni de görsün.” diye, belirginleşmek için yerinden biraz başını kaldırıyormuş. Bakmış, bakmış Peygamber Efendimiz. Gelişigüzel bir kimseyi tayin etmiyor, bir belirli kimseyi tayin edecek. O da muhakkak ilâhî bir işaret iledir.

“Ali nerede?” diye soruyor.

Diyorlar ki;

“Çadırında. Gözü fena halde ağrıyor; hasta, rahatsız.”

“Çağırın!” diyor.

Hız. Ali Efendimiz fena halde, gözü ağrır vaziyette geliyor. Çadırındayken çağrılıyor, geliyor. Peygamber Efendimiz onun gözüne müdahale ediyor; ağrısı o anda geçiyor. Sancığı eline veriyor.

Buradan ne anlıyoruz?

Allah’ı çok seven, Allah âşıklısı, Allah yolunda canını vermeye razı bir mübarek; Allah’ın da sevdiği bir kimse.

Bir de Aşere-i Mübeşşere’den.

Ne demek Aşere-i Mübeşşere?

Peygamber Efendimiz on kişiye, dünya hayatında iken; “Sen cennetliksin!” diye açıkça beyan etmiş. Bunlar şımarmayacak insanlar. Açıkça söyledi.

İsmen açıkça; “Sen cennetliksin!” dediği kimselere, *el-aşeretü’l-mübeşşeretü bi’l-cenneh*, “Hâl-i hayatlarında cennetle müjdelenmiş on kişi” adı verilir.

Kısaca, Arapça kelimelerle Farsça terkip olarak “Aşere-i Mübeşşere” deniliyor.

Hız. Ali Efendimiz Aşere-i Mübeşşere’den, cennetlik olduğu muhakkak olan bir kimse. Şehit olarak da vefat etti, şehitler zaten cennetlik. Mübareğinesinden baksak, etrafını çepeçevre dönsek, hangi cephesine baksak pırıl pırıl, ışıltılı. Allah şefaatine erdirsin. Allah, yolundan ayırmasın.

Onu sevenleri de ona benzetsin. Onu sevip de İslâm yolundan, Kur’an yolundan aykırı yollara gitmekten korusun; çünkü bazen “Onu seviyorum.” diyenler, İslâm’ın emirlerine, Kur’an’ın emirlerine, Peygamber Efendimiz’in hadislerine aykırı yaşıyorlar, hareket ediyorlar. Ben onlarla çok konuştum. Gittim, anlattım, makalelerimde yazıyorum.

“Bak ben de ailemizdeki rivayetlere göre Hz. Ali Efendimiz’in evladındanım, Peygamber Efendimiz’in torunlarındanım. Bu gidişatınız yanlış. Kur’an’a bağlanın, namazı kılın! Namazsız olmayın, Kur’an’sız olmayın! Haramları bırakın, içki içmeyin!” diye anlatıyorum. Beni bilirler, açıkça söylüyorum.

Allah hepimizi kendisinin sevdiği çizgiye, yola, yere, noktaya getirsin. Rızasına aykırı ömür geçirmekten hepimizi korusun. Bu hadîs-i şerîf de kur’a ile çıktı; ama çok tatlı oldu.

Allahu Teâlâ hazretleri, Hz. Ali Efendimiz’in şefaatine bizleri erdirsin.

d. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin’i Sevmek

Onun arkasındaki hadîs-i şerîf de sanki özellikle seçmiş gibi... Ben herhangi bir zümreyi kayırmayı veya onun reyini, oyunu, teveccühünü toplamayı da düşünmüyorum; ama misafir olduğumuz evin sahibi açtı, bu sayfa çıktı.

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki;

اللَّهُمَّ إِنِّي أُحِبُّهُمَا فَأَحِبَّهُمَا، وَأَبْغِضُ مَنْ
أَبْغَضَهُمَا. يَعْنِي الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ

*Allâhümme innî uhibbühümâ fe ehibbe-
hümâ ve ebğid men ebğadahümâ ya'ni'l-Ha-
sene ve'l-Huseyn.*⁴

Taberânî Ebû Hüreyre *radiyallahu
anh*'ten rivayet etmiş.

Râmûzü'l-ehâdîs'in 186. sayfasında. Not
alanlar alır, dinleyenler banttan, ses kayıt şe-
ridinden dinlerler, yerini bulurlar, Arapçasını
ezberlerler.

Allâhümme. “Rabbim, Mevlâm.” *Innî
uhibbühümâ.* “Hiç şüphe yok ki muhakkak ki
ben bu ikisini seviyorum.” *Fe ehibbehümâ.*
“Bu ikisini sev yâ Rabbi!” *Ve ebğid men ebğa-
dahümâ.* “Bu ikisine buğz edene, sen de buğz
et yâ Rabbi!”

⁴ İbn Ebî Şeybe, *Musannef*, VI, 378, r. 32175; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-
kebîr*, III, 42, r. 2651; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, XII, 119, r.
34279.

Ne mutlu o iki kişiye ki Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*; “Ben bunları seviyorum!” diyor. Allah’a da dua ediyor;

“Yâ Rabbi! Sen de bu ikisini sev!” diyor. “Bunlara buğz edenlere sen de buğz et!” diyor.

Allahu ekber!

Kim bunlar, kimmiş bu mübarekler?

Ya’ni’l-hasene ve’l-huseyn. “Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin.”

Peygamber Efendimiz’in Fâtıma Anamız’dan ve Hz. Ali’den olma iki torunu. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Hz. Hasan ve Hz.Hüseyin’e böyle dua etmiş.

Deminki ikinci hadîs-i şerîfi tamamladım galiba...

Vâlî men vâlâhü. “Bu Hz.Ali’yi sevenleri sen de sev yâ Rabbi!” “*Ve âdi men âdâhü.* “Ona düşmanlık edenlere de sen düşman ol yâ Rabbi!” diye böyle Hz.Ali Efendimiz’in lehine dua etmiş. Çok duasını böyle ihsan etmiş, çok güzel dualar etmiş.

Abdullah b. Abbas *radıyallahu anh*'in rivayet ettiğine göre...

Bu üçüncü hadîs-i şerîf de -tesadüfen, tevâfukan, çok da güzel düştü- Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin *radıyallahu anhümâ* üzerine. Onlara böyle dua ediyor:

“Yâ Rabbi! Ben bu ikisini seviyorum!” diyor.

Torunu, sevmez mi?

Kucağına alırdı. Nasıl severdi Peygamber Efendimiz, Fâtıma Anamız'ı nasıl severdi?

Geldiği zaman ayağa kalkardı, Fâtıma Anamız'ın alnından öperdi. Cennet hatunlarından birisi Fâtıma Anamız.

“Ben bu ikisini seviyorum yâ Rabbi! Sen de sev!” diyor.

Peygamber Efendimiz'in torunları, duasına mazhar insanlar. İki de şehîden öldü. Birisi zehirlenerek öldürüldü. Birisi de Kerbelâ'da ailesiyle, çoluk çocuğuyla şehit edildi. Cennetlik olduklarını da ölümleri gösteriyor.

Ve ebğid men ebğadahümâ. “Bu ikisine buğz edene, sen de buğz et yâ Rabbi!” diyor.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi İslâm tarihini tam okuyup tam anlayıp sahabe-i kirâmın hepsini sevip özellikle Hz. Ali Efendimiz'i, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Efendilerimizi de sevip onların şefaatine ermeyi nasip eylesin. Cennetiyle cemâliyle bizleri müşerref eyleyip onlarla cennette buluştursun.

Fâtıma Anamız cennet hatunlarının efendisi. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Efendilerimiz, bunlar cennet gençlerinin efendileri, seyyidleri... Hz. Ali Efendimiz'le, diğer hulefâ-i râşidîn ile Aşere-i Mübeşşere ile cennetlik mübarek evliyâullah ile yâ Rabbi, bizi cennette buluştur.

Ebûbekr-i Sıddîk, Ömerü'l-Fâruk, Osmân-ı Zinnûreyn, Aliyy-i Murtazâ ve diğer mübarek büyüklerimizle cennette bizleri buluştur yâ Rabbi!

Bi-lütfike ve keremike ve bi-hürmeti ismike'l-a'zam ve bi-hürmeti nebiyyike'l-ekrem, ve inneke mücîbü'd-de'avât ve kâdı'l-hâcât ve ekremü'l-ekremîn ve erhamü'r-râhimîn.

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN
8 Zilka'de 1421 / 02.02.2001
AKRA- Avustralya

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

